

Schreeuw om Leven wijst het kweken van mensen kweken met als doel binnen enkele weken te vernietigen als onderzoeksmateriaal scherp en principieel af. Vijf punten ter onderbouwing.

1. Het leven creëren en inzetten als onderzoeksmateriaal devalueert de waarde van het menselijk leven. De mens heeft recht op lichamelijk bestaan. Het lijkt ons in strijd met menselijke waardigheid om impliciet te ontkennen dat het leven een doel heeft en daarom geïnstrumentaliseerd, als louter middel, kan worden ingezet.
2. Het doel van het menselijk leven zou je kunnen verwoorden als dat het relatiegericht is. Dat zien we direct terug in het Scheppingsverhaal. De mens verhoudt zich tot de Ander (God), het andere (de schepping) en de anderen (de mensen). Embryokweek conflicteert met de belijdenis dat leven er is omdat God het wil en dat de mens leeft tot eer van de Schepper. Maar niet alleen de relatie Schepper-schepsel wordt verstoord (Psalm 139), ook de intermenselijke verhoudingen zijn zoek. Een eerste blijk van de mens als relationeel wezen is dat nieuw leven bij een goede ontwikkeling al binnen 48 uur met de moeder communiceert ('early pregnancy factor'). Menselijk leven is relationeel leven, maar daarvan is in het proces van kweek-onderzoek-vernietiging van embryo's weinig sprake. Ontwikkelingen die deze relatiegerichtheid niet bevorderen maar juist negeren of te niet doen, dienen ontmoedigd te worden.
3. In een mogelijk vernieuwde definitie van een embryo neemt men – in navolging van de in oktober 2022 gepubliceerde evaluatie van de embryowet – de ontstaanswijze als uitgangspunt. Positief hieraan is dat enkele nieuwe technieken hierdoor ook onder de werking van de embryowet gaan vallen. Graag zouden wij hier echter het bovengenoemde doel-perspectief naast willen zetten. Wat is het doel van het leven? Hoe liberaal is het eigenlijk dat beginnend leven niets heeft in te brengen en al wordt vernietigd voordat het tot bewustzijn is gekomen? Is dat vrijheid? Hoe autonoom is het nieuwe leven?
4. De wegen tussen het seculier-liberale denken en het christelijke denken gaan uiteen op mensvisie. Dat blijkt er ook uit dat bij de definitie van een embryo, aldus het wetsvoorstel, 'het vermogen uit te groeien tot een mens' richtinggevend is. Deze visie horen we terug bij klinisch embryoloog Mastenbroek die in een artikel op RTLnieuws.nl (8 mei) erop wijst dat embryo's de eerste dagen na bevruchting nadrukkelijk nog niet zijn uitgegroeid tot foetussen. "We hebben het niet over een foetus, dus iets met een hoofdje en armpjes en beentjes. Dat komt pas weken later. Dit gaat over de heel vroege embryo's, het gaat over een klompje van enkele cellen." Het

christelijk ethisch denken gaat er daarentegen vanuit dat er vanaf de bevruchting sprake is van een nieuw mens. Een klompje cellen, inderdaad, maar – naar mijn overtuiging - wel bezielde en daarom een nieuw, uniek mens met een eigen identiteit en DNA-structuur.

5. Het accent van de argumentatie ligt bij het belang van wetenschappelijk onderzoek. Een argument voor het wettelijk toestaan van embryokweek is de ambitie die ook bij overheid en politiek klinkt om als Nederland een voortrekkersrol te spelen in de wetenschappelijk onderbouwde praktijk van nieuwe technieken op het gebied van voortplantingskunde. Overheid, politiek en wetenschap zijn op deze manier geen strikt gescheiden werelden. De geschiedenis van de eugenetica vraagt om een bewustzijn van wat de invloed van deze gemeenschappelijke drijfveren en doelen zou kunnen zijn op de onderlinge verhouding.

Namens stichting Schreeuw om Leven,

Arthur Alderliesten

Directeur